Добра чужого не бажать
Мені наказуєш ти, боже;
Отож чиню я все, як гоже,
Та як жагою керувать?
Я друга скривдить не бажаю,
Не хочу я його села,
Не треба і його вола,
На все спокійно поглядаю:
І дім, і скот його, і раб
Для мене марна благостиня.
Але коли його рабиня
Прекрасна... Господи, одваб!
Або коли його дружина —
Небесний ангел красоти,—
О боже праведний! прости,
Хоч заздрість і тяжка провина.
Як серцю можна наказать?
Як мрій позбутись полум'яних?
Хто може не кохать коханих?
Хто раю може не бажать?
Дивлюся, млію і зітхаю,
Але обов'язку корюсь,
Я серце потурать боюсь,
Мовчу... і потайки страждаю.